

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 110/2014
25.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.В., због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези са чланом 30. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В, адвоката Ј.К. из Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 2К-134/12 од 01.02.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1295/13 од 09.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В., адвоката Ј.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 2К-134/12 од 01.02.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1295/13 од 09.10.2013. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9. и члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 2К-134/12 од 01.02.2013. године, окривљени Г.В. оглашен је кривим за кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези са чланом 30. Кривичног законика (КЗ), за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 3-три године и за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 3-три месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3-три године и 1-једног месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.09.2011. године до 01.02.2013. године. Од окривљеног је трајно одузета месарска сатара, према потврди о привремено одузетим предметима ПС Ст. Пазова од 23.09.2011. године и окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног

поступка у износу од 146.090,00 динара и паушала у износу од 10.000,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 1295/13 од 09.10.2013. године, одбио је као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и окривљеног Г.В. лично и његовог браниоца и пресуду Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 2К-134/12 од 01.02.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Г.В., адвокат Ј.К., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за оба кривична дела, јер су учињена у нужној одбрани, или тако што ће окривљеног, за дело учињено у односу на оштећеног Д.М., огласити кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и изрећи му адекватну санкцију или да првостепену и другостепену пресуду укине у целости и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, као и са предлогом да Врховни касациони суд одложи извршење правноснажне пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Посл.бр. 2К 134/12 од 01.02.2013. године сходно одредби члана 488. став 4. ЗКП, и да браниоца окривљеног обавести о дану и часу одржавања седнице већа на којој ће одлучивати о захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.В., адвоката Ј.К., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд повредом објективног идентитета оптужбе и пресуде прекорачио оптужбу и учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП на штету окривљеног, када је у изреку првостепене пресуде, супротно члану 420. став 1. ЗКП, унео чињенице којих нема у оптужници из којих произилази да је окривљени испровоцирао физички сукоб са оштећенима и одређене чињенице, на страни 2. од 38. до 51. реда и на страни 3. од 7. до 9. реда, које окривљеном оптужницом нису стављене на терет и којима је битно утицао на битна обележја предметних кривичних дела и њихову конкретизацију, а да је исту повреду поступка учинио и другостепени суд супротним и неоснованим закључком, на страни 3. став први другостепене пресуде, да првостепени суд није прекорачио оптужбу.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости нису основани.

Измене у чињеничном опису дела у првостепеној пресуди у односу на чињенични основ оптужбе, на које указује бранилац окривљеног у захтеву, понављајући истоветне наводе жалбе коју је поднео против првостепене пресуде, односе се на ближи опис учешћа окривљеног (и ошт. Д.М.) у делу предметног догађаја који је у оптужници наведен и описан као „претходни вербални и физички сукоб оштећених и окривљеног“ и на ближи опис околности из оптужнице под којима је окривљени предузео радње извршења кривичног дела у питању, а сагласно чињеничном стању које је првостепени суд утврдио у проведеном првостепеном поступку.

Оцењујући као неосноване жалбене наводе браниоца окривљеног с предњим у вези, другостепени суд је, и по налажењу Врховног касационог суда, правилно закључио да није повређен објективни идентитет оптужбе и пресуде и да није прекорачена оптужба, уношењем у изреку првостепене пресуде детаља описа дела о којима је реч, које не садржи оптужница, а који се не односе на битна обележја кривичних дела у питању и за тај закључак је, на страни 3. став први своје пресуде, дао јасне разлоге које као правилне прихвата и овај суд и сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује, без понављања истих.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон на штету окривљеног из члана 439. тачка 2. ЗКП, у питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и при том, наводи да су радње окривљеног у односу на ошт. Д.М. погрешно квалификоване као кривично дело из члана 113. у вези са чланом 30. КЗ, а да је јасно да се ради о основном облику кривичног дела из члана 121. став 1. КЗ, ако не о кривичном делу из члана 121. став 5. у вези са ставом 1. КЗ.

Радње окривљеног према ошт. Д.М., описане у изреци и исто тако утврђене у образложењу правноснажне пресуде, правилно су правно квалификоване као кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези са чланом 30. КЗ, чија законска обележја произилазе из објективних чињеница које се тичу задавања оштећеном два ударца месарском сатаром, као средством подобним да тело тешко повреди и здравље тешко наруши, у пределу главе као виталног дела тела и наношења истим оштећеном тешке телесне повреде (прелома лобањских костију са крварењем испод меке можданице) индиректно опасне по живот и постојања таквог психичког стања и психичког односа окривљеног према делу које подразумева постојање свести о предузетој радњи и могућој смртној последици исте и забрањености дела и хтење такве радње и последице.

Друго је питање, на које указује бранилац окривљеног у захтеву, износећи тврдњу да у радњама окривљеног стоје обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ или истог дела учињеног на мах из става 5. истог

члана, да је квалификација дела односно умишљај окривљеног у односу на радње према ошт. Д.М. одређен искључиво према тежини телесне повреде оштећеног, што је нејасно јер се ради о обичној тешкој телесној повреди, да је неприхватљиво с обзиром на околности догађаја да окривљени у односу на једног оштећеног има умишљај усмерен на лишавање живота, а према другом оштећеном на наношење лаке телесне повреде и да није доказано постојање намере окривљеног за лишење живота ошт. М. Тиме се оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди у погледу субјективног обележја дела, а захтевом браниоца оспорава се и правилност и потпуност чињеничног стања у погледу начина извршења дела (положаја окривљеног и оштећених приликом задавања удараца сатаром) и других чињеница и околности (тежине повреде нанете окривљеном од стране оштећених и психичког стања окривљеног изазваног нападом оштећених) од значаја за оцену навода одбране о поступању окривљеног у нужној одбрани.

Осим тога, захтевом браниоца окривљеног указује се да је првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, јер је пресуда нејасна, неразумљива и противречна у погледу одлучних чињеница и не садржи разлоге за правну квалификацију дела изнету у пресуди. На недостатке у смислу непостојања, нејасности и противречности разлога у пресуди, бранилац у захтеву указује и у односу на другостепену пресуду.

Међутим, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, као и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, не представљају дозвољен законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП), па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Г.В. у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 490. и 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

